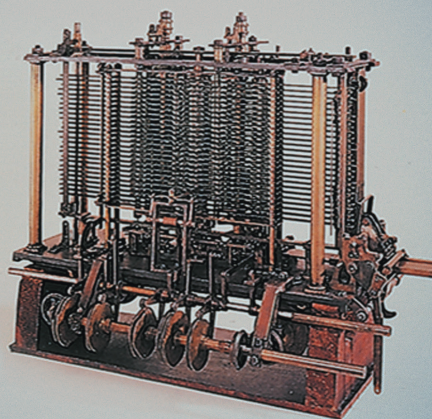

Klaus Oesch

CODEX B

SEIKKAILUKERTOMUS

CODEX B

SEIKKAILUKERTOMUS

© 2021 Klaus Oesch
Takakannen kuva: William Oesch
Taitto ja kansi: Books on Demand
Kustantaja: Klaus Oesch
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-69784-0-6 (sid.)
ISBN: 978-952-69784-1-3 (EPUB)

CODEX B
SEIKKAILUKERTOMUS

KLAUS OESCH

ESIPUHE

Vuonna 1990-2020 välisenä aikana kirjoitetun Codex B romaanin ajatus syntyi 1980-luvun loppuvuosina.

Kehitin vuonna 1990–1992 Tampereen yliopiston hypermedialaboratoriossa työryhmän kanssa ”hyperromania”, joka toteutettiin Applen hypercard-ohjelmalla. Sen sisältö on osa tätä kertomusta.

Ajatus sai ilmaa siipiensä alle myös tehdessäni konsulttina esiselvitystä 2000-luvun vaihteessa Nokialle e-kirjojen patenteista, niiden markkinoille tuomisesta ja tulevaisuuden kirjaston tietoarkkitehtuureista.

Kun vihdoinkin sain tilaisuuden kirjoittaa fiktiota niin seikkailuromaanihan siitä syntyi.

Ajastani uskollisesti edellä olen odottanut parikymmentä vuotta nykyistä aikaa, jolloin taulutietokoneista ja älykännyköistä on kehittynyt maailmanlaajuisen julkaisemisen alusta. Elektroninen kirja eri muodoissaan muuttaa elämäämme jo enemmän kuin kirjapainotaito aikanaan. Codex B:n ytimessä onkin tuo renessanssin superinnovaatio.

Toivon lukijoilleni hauskoja hetkiä vanhan, mielikuvituksellisen tarinan parissa. Suuri osa tarinasta on jälleen tieteellistä faktaa, mutta kuvitelmat tekevät siitä totta. Kun teknologia kehittyy niin se muuttaa ihmisten elämää. Codex B:n teknologiausta on täyttä faktaa, joka kuitenkin perustuu jo toteutettuihin malleihin.

Sen sijaan käsikirjoitus on fiktiota, kuviteltua tarinaa. Kuvitelmaa on meidän tulevaisuutemme, joka perustuu tieteiskirjallisuuteen muuntuen vuosikymmenien saatossa arjen todellisuudeksi.

Me kasvamme nopeasti kehittyvän nettikulttuurin käyttäjiksi.

”Kun ihmisistä tulee unelmiensa kaltaisia, vaarallisimpia heistä ovat ne, jotka toteuttavat unelmansa”, on hypermedian isä Ted Nelson todennut kirjassaan ”Literary Machines” (1987).

Nämäkin ajatukset toteutuivat nopeammin internetissä kuin kukaan osasi kuvitella vielä kolmekymmentä vuotta sitten.

Eli käsissäsi on nyt viides versio vanhasta tarinasta, jonka olen saanut vihdoin julkaistavaan muotoon.

Iloisia ja jännittäviä lukuhetkiä Sinulle!

Voit lähettää minulle palautetta sähköpostitse osoitteella klaus.oesch@gmail.com tai viestimällä facebook-sivullani.

Helsingissä julkaisuhetkellä 1.10.2021

Klaus Oesch

Kirjailija ja innovaattori

Klaus Oesch – filosofian tohtori ja kirjailija – on tieto- ja viestintätekniikan visionääri ja digi-startup yritysten neuvonantaja. Taustana on yli viidenkymmenen vuoden kokemus tieto- ja viestintätekniikan opettajana, yritysmaailman projekti- ja toimitusjohtajana sekä investointipankin osakkaana.

1

Sattumalla on aina osansa tapahtumien kulkuun.

Hyvä tutkija odottaa aina onnenpotkua, satunnaisuudesta johtuvaa yllätystä.

Serenpiditeettiä.

Iltayön myöhäisinä tunteina tapasin selata yliopistoasuntolassani nettiä.

Kehittelin uuden hakukoneeni koodia. Surffailin sivulla määrätietoisesti, mutta epäjohdonmukaisesti

Miellejohtumieni johdattamana. Suunnistajana osasin liikkua tietoverkossa, upoutua kyberavaruuteen, navigoida nettipalveluissa.

Klik.

Lentävä kone. Kun sattuma avaa kiinnostavan linkin tuntemattomaan, on napattava heti kiinni.

Kavahdin koukkuun, ponkaisin tietokoneruudun avaamaan mahdollisuuteen.

Klikklik.

Silmieni eteen välähti Leonardo da Vincin kuvitteleva kuuluisa piirros.

Riippuliidin.

Tuttu laite, joka oli toiminut jo satoja vuosia tuon Leonardon ahkeroiman mallin mukaan.

Tarrauduin jälleen tähän johtolankaan. Kuva kuvalta syvennyin etsimään lisää. Samoin kun vuosi sitten rakentaessani hakusysteemiäni prototyyppiä.

Toimisiko hakukoneeni juuri niin kuin tahdoin?

Renessansi.

Ruudulla odottava tietoseikkailu suhahti huoneeseeni verkkomaailman pimeydestä.

Odotin historiallisen dokumentin latautumista kaksi, viisi, kymmenen sekuntia kolmenkymmenen tuuman ruudulle.

Sitten keskiaikaisen vallasnaisen kalpeat kasvot syöksähtivät maailman verkosta tietokoneeni näytölle.

Se lehahti näyttöni poikki.

Ääneti, hiljaa, mykistyttävänä.

Kuva välähti sieluuni kuin odottaen tapaavansa juuri minut.

Uusi tunne tuntui liukuvan, sykkivän ja samalla kampeavan elämäni uuteen suuntaan.

Kuin keskiaikaisen purjehdusreitin vilkkuva majakkavallo.

Tähtitaivas leijui kattoikkunani ylle sinertävänä, avarana valomattona.

Klikklik.

Mitä ihmettä?

Kaappasin kiinni uudesta satunnaisesta linkistä ja jäin sille sijoilleni tuijottamaan madonnan autereisia kasvoja.

Menestystä ei voi lukea tähdistä, se on luotava itse.

Tämä naisenkasvoinen kuva loihdi huoneeseeni salaperäisen, käsittämättömän hengen.

Aivan kuin se olisi odottanut ilmestymistäni jostain internetin syövästä, muistien sokkeloista, myriadien linkkien viidakosta juuri tälle ainoalle monitorilleni.

En ymmärtänyt, mutta...

Carpe Diem. Tartu rohkeasti hetkeen!

Klikkasin uuden sivuston avainlinkkiä ja astuin sisään legendaan.

Antauduin sen tarjoamaan maagiseen hetkeen, joka oudosti muuttaisi elämäni kulun.

Klik. No nyt! Keskiajan kuuluisin insinööri...

Io, Leonardo.

Mitä ihmettä? Syvennyin keskiaikaiseen kuvaan ja sitä kehystävään tekstiin.

Valinta ja päätös on osattava tehdä nopeasti, vain muutamassa sekunnissa.

On osattava käyttää hyväksi jokainen hetki. Uusissa tilanteissa piili aina mahdollisuus luoville törmäyksille. Uusien ideoiden syntymälle.

Istuin siis koneeni äärellä odottaen.

Tietoliikennekeskuksien ohjelmistot rullasivat miljardeja ohjelmakäsikyjä reitittimissään.

Internet synnytti itseään yhä uudelleen, sylki sisältöään myriadien tietokoneiden ruuduille, vaikuttaen jo kolmen miljardin ihmisen arkielämään. Hakukoneeni etsi hämähäkinä netin miljoonilta palvelimilta uusia sivuja hakusanoja eritellen, indeksoiden huolella ne hakemistoonsa.

Se analysoi mikrosekunneissa tuhansia linkkejä.

Se tulosti tarkkuusruudulleni hakusanaa vastaavat, datamassasta poimitut, huolella valikoidut sivut.

Johtolankojen löytämiseen tarvittiin lisäksi salapoliisin kykyjä. Mitä enemmän tavoittelin oikeaa tietoa, sitä enemmän Internet tuntui naureskelevan ponnisteluilleni.

Koneeni rahina ainakin kuulosti naurulta kun se imuroi ja suodatti uumenistaan outoja verkko-osoitteita.

Elämän rotaatio, arjen arvoituksien pyörittely kattoi satojentuhansien ihmiskunnan jäsenten tiedonnälän.

Innovaatioiden soveltamisesta oli kehkeytynyt minun juttuni.

Olin viettänyt kuukausikaupalla öitäni työpajakellarissa, jossa paahdoin koodia vuorokauden ympäri.

En halunnut kuitenkaan itselleni sitä kohtaloa. Elämä oli mielestäni muutakin kuin rahan perässä juoksemista.

Kunnes tulin suunnitelleeksi syväoppivan ohjelmiston prototyyppin.

Kiitin siitä etelän serkkuni isän, Leon suhteita ja neuvoja. Hän kun oli piinkova, kansainvälisen yhtiömme Mobian projektijohtaja. Hänen avullaan älysimme hakea innovaatiolle patentin. Kymmenen vuoden sinnittelyn jälkeen tilille kilahteli melkoinen pääöma.

Istuin koneeni äärellä edelleen odottaen ja ihmetellen.

Hakusana? Mikä olisi avain mysteeriiin?

Oli tiedettävä oikea koodi, jotka avaisi digitaalisen aarrearkun kannen.

Naputtelin siis kysymyksen uudelleen.

Sillä samalla sekunnilla netti vakavoitui, ryhdistäytyi ja sylkäisi sälähteleviä lauseita silmilleni:

Orniopteri. Siipi lyö ilmaa sekä alaspäin että taaksepäin. Alas suuntautuva siivenisku on kuin airon veto vedessä soudettaessa. Kun soutuessa airo nousee ilmaan ilmaan takaisinvedon ajaksi, lintu kääntää siipiään niin, että ne nousevat ilmaan etureuna ylöspäin.

Tämähän oli kuin Antti-veljeni avioniikan oppikirjasta. Kappale lentämisen periaatteista:

Siipiin kohdistuva ilmavirta nostaa niitä alapintaan kohdistuvan dynaamisen paineen ja yläpintaan kohdistuvan pienemmän staattisen paineen ansiosta.

Ilmavirtauksen staattisen ja dynaamisen paineen summa on vakio.

Lentäminen avautui lause lauseelta niinkuin keskiajan mestari sen aikanaan oli suunnitellut:

Lintu lentää siipiään räpyttelemällä ja lento on siipien liikettä.

Sitä se oli.

Mitä nopeammin ilma virtasi, sitä suuremmaksi dynaaminen paine muodostui.

Vastaavasti siiven yläpinnalle muodostunut staattinen paine pieneni.

Siiven ylä- ja alapintojen staattisten paineiden ero aikaansai painovoiman kumoavan nosteen.

Jokainen on oman onnensa seppä, minä ajattelin.

Johan tätä olinkin odottanut! Työni oli yhdeksänkymmenprosenttisesti sitkeyttä ja peräänantamattomuutta. Tuntikausia nettilähteissä navigoimista. Päiväkausien roikkumista webinaareissa.

Mukana ripaus onnea...

Olinhan verkkolöytöretkeilijä, tuntemattomien linkkireittien samoilija.

Ymmärsin kuin kuudennen aistini johdattamana tämän olevan iso vonkaleen.

Mutta missä mielessä?

Markkinatalous oli elämän mantra.

Kukaan ei kuitenkaan näyttänyt tulevan siitä onnellisemmaksi. Ihmiset olivat niin kiireisiä, että kenelläkään ei ollut aikaa toisilleen.

Kaikki hinkuivat vain miljonääreiksi. Kulutusyhteiskunnassa kaikki oli kaupan, myös ihmisten aika.

Raha ei tehnyt onnelliseksi, mutta se rauhoitti.

Voisin siis päättää lopulta omat tekemiseni.

Palasin yliopistoon tutkijaksi. Enkä aikonut todellakaan maan nuorimmaksi filosofian tohtoriksi.

Olihan kerrankin aikaa filosofoida, mietiskellä, keskustella.

Istuin siis pöydässä pohtimassa teorioita ja tutkimusmenetelmiä.

Euroopan Yhteisön komennuksilla taoin kovaan kallooni virtuaalitodellisuuden uusia tuulia.

Saksalaiset insinöörit hallitsivat rakenteet mutta Italia ja Ranska loihitivat digitaalisia kulttuurisisältöjä.

On siis osattava sekä saksaa että italiaa, minä päättelin nerokkaasti.

En ollut linssilude vaan pidin rauhasta, näkymättömyydestä, todellisesta pohdinasta, *maailman muuttamisesta*.

Myönteinen elämänasenne ratkaisi. Samalla itsetuntoni kasvoi.

Eihän ihminen muuta tarvinnut.

– Opiskele Matias kybernetiikkaa kun kerran siihen on varaa!

Professorini Otto oli kuuluisa Stanfordin yliopiston käynyt neurologi ja informaatioteoreetikko.

Renessanssin keulakuva.

Lainetukkainen, silmälasipäinen, eläkeikää lähestyvä professori oli luennoitsijana huippusuosittu.

– Tulevaisuuden insinöörin pitää puhua kuin Runeberg ja olla yhtä luova kuin Leonardo da Vinci.

Hän näytti meille uuden työskentelyn muodon. – On kyettävä uimaan monikulttuurisissa verkostoissa kuin kala vedessä, hän aloitteli luentojaan.

– On opittava ajattelemaan omilla aivoillaan! Hän jaksoi saarnata.

Maailma tarjosi aina hyviä mahdollisuuksia jos vain osasi napata niistä kiinni.

Kun kymmenkiloinen lohi iskee kiinni on pidettävä kiirettä.

Soitin heti Antti veljelleni ja hän innostui salamana.

– Serenpiditeetti? Kuulostaa mielenkiintoiselta. Nähdään sitten parin päivän kulluttua Rovakairan kentällä.

2

Pahdan jyrkänteitä nuoleva tunturituuli vaikenhi hiipuen tummuvaan iltaan.

Sen valittavan matala vonkuna luisui rakan rosokivikkoon. Puhuri laukesi kuolleeksi, jäätäväksi Jäämeren henkäykseksi. Se kietoi laaksoon kiertyvän kivirinteen kalseaan huuruvaippaansa.

Kivimatto kaarsi alemmas jyhkeänä vyönä kohti suolaaksoa ja siitä aukeavaa laajaa rimpinevaa.

Tämä on minun maisemani.

Harmaan rakan kattama rinne vietti läntiseen hämäärään.

Se häipyi näkymättömiin punertavan auringon viimeiseen kajoon.

Terra Ultima, minä pohdiskelin.

–*Nescit Occasum*. Pohjantähden ikuinen valtakunta. Sen yltä ei aurinko koskaan laskeutunut.

Maisema hengitti kuin koettaen kertoa minulle jotain, jota en saattanut vielä ymmärtää. Törmän takana hirvaan kello kalkatti taas sen hamutessa jäkälää routaantuvasta maasta.

Jossain kaukana aavan toisella puolella ulvoi susi.

Tunturilla on suden sielu, mielessäni kaikui isän varoitus.

Napapiirin takamaa, revontulen värein loihdittu pohjoinen.

Siksi teen havaintoja luonnosta, eläimistä ja ihmisistä. Luon uusia näkemyksiä tieteestä ja taiteesta.

Avasin kännykkäni ja latasin tunturirinteen paikkatietoikkunan.

Karttajärjestelmä oli nykyajan monimutkainen innovaatio. Entisen mustavalkoisen topografikartan sijasta saatoin ladata tuokiossa älykännykkään koordinaatteihini ja GPS-paikannukseen perustuvan karttalehden. Kännykän ruudulla avautuva ikkuna lähimaastoon avasi erämaatiedon.

Ehkä kultalöydöksen?

Karttapohja avasi korkeuskäyrät, maaston muodot, malmipitoisuudet ja valtauksen. Pystyin siitä päättelemään maastossa piilevät kultahiput.

Hyvä, minä mutisin. Jonain päivänä osuisin kyllä kultasuoneeni.

Vaikka osasin lukea luontoa, digivaskoolini kertoi vielä enemmän. Maanalaisen geologisen malmikartan, maarekisterin mukaisen omistuksen, maaston muodot ja esiintymien todennäköisyyden.

Olihan Barentsin erämaa vielä tutkimaton aarrearkku.

Jäämeren pohjoinen reuna, muinaiskveenien pelto.

Ricerca. Etsi niin löydät.

–Tulevaisuus on uskon asia, minä toistin mielessäni. –Jonain päivänä vielä osun kultasuoneen.

Kokosin riippuliitimeni.

Variometri korkeuden säätöön.

Kolmikulmaisen aerodynaamisen siiven jännite 20 kiloa.

Kypärä, leukasuoja, valjaat.

Varo paannejäättä. Muista tasapaino.

Harpoin ensimmäiset juoksuaskeleet viettävällä rinteellä, laaja siipi tempaisi mukaansa, tuuli puhalsi purjeeseen, irtosin maasta kuin höyhen. Kivinen rinne loittoni, alle vaipuivat vaivaiskoivut, liidin ilmassa kuin lintu.

Virtaus tarrasi seitsemänkymmentä kiloani jäykistetyyn tekstiiliprofilin ja alumiini-putkirungon varaan. Valjaat suhisivat purjesiiven alla. Painopisteen korjaus; liikautin trapetsiputkesta liitimen kulkua. Jalat vaakaan, pussin suojaan ilmavirralta.

Minä liisin.

Rakkakiveliön kulkukelvoton louhosmaasto vajosi alemmaksi. Kaukaiset tunturit nousivat silmiini vaaleina hahmoina pohjoista taivaanrantaan hipoen. Kalliojärkäleet lipuivat alla kuin muinaiset seidat. Pidättelin henkeäni luonnon panoraaman edessä.

Alhaalla vilahti Luftwaffen vanha hävittäjäkenttä.

Hollantilaisen löytöretkeilijän Willem Barentsin mukaan jo kolmesataa vuotta aiemmin ristitty Jäämeren vuoriylänkö kaartui silmiäni edessä haastavana ja uhkaavana.

Ilma kantoi.

Taakse jäivät kuusikko, harmaat kelohongat, vanha kultakaivos.

Tunturilaakso avautui perspektiivinä eteeni. Maisema geometrisena korkeutena, leveytenä ja syvyytenä. Hiljaisuus humisi sinisten tunturien yllä. Leijuin lämpimässä

nostossa keskiaikaisen valtakunnan rajalle. Illan lämmössä saattoi pysytellä ilmassa pari tuntia ja hyödyntää nousevia ilmavirtauksia.

Riippuliito vaati oikeita virtauksia ja luonnollista perspektiiviä. Sen kykeni hahmottamaan tarkkaamalla tuntureita.

Kymmenen minuutin kuluttua nosto heikkeni ja kaarsin takaisin rinteelle. Käänsin varoen suunnan kohti länteen laskevaa aurinkoa.

Kun roikkuu tyhjän päällä vain siipirakennelman varassa, ei parane tehdä vääriä liikkeitä.

Tuossapa rankka rinne.

Punaista graniittia, jolla saattoi olla ikää noin 1770 miljoonaa vuotta.

Panoraama aukeni kuin villin lännen erämaan pöytävuori, jonka solasta saattoi ravata ratsuväki hetkellä millä hyvänsä. Kaaroin siis kohti karvikkoa, kohta jalat hipoivat kivikkoa, tavoittivat tasangon. Keräsin riippuliitimen paketiksi, sidoin kangassusiini, jonka kyljessä kimmelsivät yönmustat kirjaimet: MATIAS.

Asettelin rinkan selkääni.

Alkusyksyn koleat yöpakkaset olivat tappaneet sääskilaumat. Koillisen hyytävä korkeapaine laski lämpötilan pakkaslukemiin. Varpujen peittämä neva ja suoheinikkoo kattavat hennot vaivaispensastot eivät houkutelleet pidemmälle vaellukselle. Kapusin taakkoineni harjanteen yli päivän puolelle ja hain katseellani yöpymiseen soveltuvaa kivensyrjää tai onkaloa. Laavunpaikka olisi etelärinteellä.

Vaivaiskoivujen peittämän rinteen päässä jökötti aarnioaihki, yksinäinen honka.

Nappasin kännykällä pari selfietä todistuskappaleeksi.

Tuosta, missä kirkas puro solisi kivikossa.

Tempaisin lakin päästäni ja koettelin märkiä, hikisiä hiuksiani. Kuukkelihypähti vaivaiskoivun oksalle. Parta rahisi kämmenen alla; olo tuntuikin kumman kotoiselta kun tihrusin likaisia kasvojani puron suvannosta.

Vaivaiskoivuvarvikkoon naamioitunut riekkoparvi napitti minua törrosilmillään kuin marsilaista. Mitäpä tuo goretexiin ja karvapähineeseen verhoutunut eräilijä täältä etsiskeli?

Rauhallsuutta.

Kivivoileipien heittoa tunturijärven pintaan. Samoilun leppoisuutta, avaria näkymiä, mielenrauhaa. Kokemusta ei voinut ostaa, sillä se oli ilmainen. Noin isäni

oli opettanut eläinten jäljityksen ja luonnon salat. Ei hän turhaan ollut erämies, rajavartija, poromiesten ystävä.

Etelän herrojen jahtipäällikkö osasi kyllä opettaa.

Miten pyytää riekkoja ansoilla.

Miten tehdä tuli selkosessa viimeisessä pyryssä.

Miten suojautua lumimyräkässä.

Pystyitin siis armeijan kaupasta hankkimani maastolaavun karvikkoon.

Kohensin kelosta hakatulla kepakolla nuotiota. Palavien oksien punerrus, mustuvista puista kiemurteleva valkea savu ja hiilloksen tulipunainen hehku vangitsivat mielen.

Tuijotin kekäleistä kohoavaa purppuraista liekkiä. Kuuntelin tulen räähdyksiä alkavan tihkun rapsahdellessa palavien oksien sekaan. Kuulostelin toisella korvalla erämaan ääniä; hanhiparven huutoja ja tokkaporon kellon etäisen satunnaista kalkatusta. Vesi liekkien yllä porisevassa nokimustassa kahvipannussa alkoi kiehua. Ripottelin kahvinpurut veteen ja kohta sieraimiini levisi mokaan herkullinen tuoksu.

Kaukaa alkoi kantautua hiljainen humina, tuskin korvin kuultava. Ääni hiveli tarkkaan kuuloluitani voimistuen matalalla liitäväksi suihkumoottorien ujellukseksi. Se voimistui nopeasti jylinäksi.

Taisteluharjoitus.

Hopeanuolen välähdys häikäisi silmäni, kaksoisperäsin leikkasi viimeistä laskevan auringon sädettä kun kumina kiiri korviini jälkijättöisesti. Ilmavoimien Hornet jymisi rinnettä hipoen matalaa rinnelaaksoa myöten.

Se suojautuu tutkakeilalta.

Deltasiivet, ohjaamokuomun silmä ja suihkuturbiineista purkautuva oranssinen hohde.

Kone lensi tunturimaisemassa kuin outo, kylmään maisemaan eksynyt esihistoriallinen hyönteinen.

Suuren osan elämänsä Leonardoa kiehtoi lentäminen, ja hän teki monia tutkimuksia lintujen lennosta. Niihin kuuluvat koodeksi lintujen lennosta vuodelta 1505 ja useiden lentävien koneiden suunnitelmat,

muistelin kun kone viesti jäkälän peittämää jänkää ja suunnisti itään kohti kaksois-tuntureita.

Niiden väitettiin saaneensa nimensä jo kauan sitten manan majoille siirtyneen saamelaisnaisen uhkeista rinnoista.

Ikilumen peittämä jäätikkö siinsi kaukana kauniina. Se kietoisi valkeaan sumuun katoavan hävittäjän hellään syleilyynsä.

Hornet suuntasi kohti Jäämeren tutka-aseimia. *Testasiko tuo Kaldoaivin puolustuksen saumakohtia?*

Jyminä kuoli hiljaisuuteen.

Tunturin takaa kaarsi näkyville kahden joutsenen parvi. Ne lepattivat nousukiidossa tähdäten kohti laskevaa aurinkoa. Valkoinen tunturin rinne kimmelsi kohta jalokivien säihkemerenä laskevassa auringossa. Rinteen sävy muuttui kivisessä rakassa sinisemmäksi ja taittui syväntummaksi laaksossa ja kelojen peittämässä kurussa. Se muuttui yhä mustemmaksi tunturijärven ja sitä kiertävän oaivin rinteessä, mahtavan seitakiven kohdalla.

3

Rovakairan lentokenttä lepäsi vaaran päälle naamioituna.

Lennonjohtotornista siintävä näkymä vakuutti tukikohdan puolustuskyvystä. Lennonsto valvoi ilmatilaa ja alueellista koskemattomuutta ympäri vuorokauden vuoden jokaisena hetkenä.

Olin odottanut jo puolisen tuntia pakkasessa. Hankasin kämmeniäni vastakkain reisieni välissä.

Johan rupesi veri kiertämään!

Hävittäjän ääni naulasi minut niille sijoilleen.

Sen rämäkkä jymy kantautui jo kaukaa ennenkuin se liukui esiin sakeasta sumusta. Deltasiiipinen kone liukui jyristen näkymättömässä tutkakeilassa tunturikentän lumiselle kiitoradalle.

Siivet lyövät alas ja ylöspäin ja niiden liike muuttuu työksi, joka pitää linnun ilmassa ja vie sitä eteenpäin.

Hävittäjän deltasiiivet ja kaksoisperäsimet ilmestyivät lyijynvalkeasta sumupilvestä kuin harmaa velociraptor. Koneen tylppä kuono halkoi tunturitaivasta kuin haistel- len vaaraa, jonka torjuntaan se oli suunniteltu.

Kaksisiiipinen pyörivä tutka-antenni haisteli ilmatilaa ja kuulosteli kotiin palaavaa konetta.

Lennonjohdon lähitutka tunnisti sen signaalin, antoi laskeutumisluvan.

Loppuloivennus, vajoaminen, koneen pyrstö niiasi alemmas.

Kenttä oli kuin tukialuksen lentokansi, jonka jäiselle, valkoiselle kiitoradalle kahdella moottorilla pullistettu hävittäjä työntövoiman loputtua tömähti kuin telkkä pönttöön.

Hornet liimautui kentän pintaan, jarrukoukku tarrautui jarruvaijeriin. Sopi maantietukikohtiin, lyhyille kiitoradoille. Nopeälyisten, harjoitettujen lentäjien käsiin.

Kauempana autereessa leijuva vaaran laella taistelujohtotutkan kupu pyöristyi kuin kulmikas valkea jättipallo.

Taistelukeskus oli porattu peruskallioon.

Codex B – keskiaikainen mysteeri

Pohjoisen yliopiston poika ja erämaiden kasvatti Matias opiskelee haku-koneasiantuntijana pohjoisen yliopistossa. Yllättäen hän saa Otto-professoriltaan keskiaikaisen Leonardo da Vincin käsikirjoituksen johtolangan. Leonardon salainen tutkimuspäiväkirja – Codex B – avaa jännittävät mahdollisuudet tietoyhteiskunnan kehityksen ymmärrykseen. Hän lähtee selvittämään mysteeriä Italiaan ja joutuu taikuuden, taiteen ja matemaattisten salaisuuksien syövereihin. Koituvatko keskiajan kaunottaret Matiaksen kohtaloksi hänen etsiessään ratkaisua kuuluisan innovaattorin muistiinpanojen esittämistä arvoituksista? Innovaattorien elämä on vaarallista ja siksi katolisen kirkon herruutta uhkaavat uudet teoriat on kätketävä ja tulkittava varmallalla tavalla. Samalla tunteuttomaa uhkia ilmaantuu kuumentuville apajille tavoitteenaan kaapata Leonardon arvokas käsikirjoitus. Tarinan eteneekin kahdessa tasossa yhdistämällä henkilöiden keskustelut ja ajattelu Leonardo da Vincin tuntemattoman päiväkirjan merkinnät interaktion kanavaksi.

Kirjailija
Klaus Oesch

ISBN: 978-952-69784-0-6 (sid.)
ISBN: 978-952-69784-1-3 (EPUB)